

Arrest

nr. 84 916 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 maart 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2012 dient de verzoekende partij, van Bengaalse nationaliteit, een tweede asielaanvraag in.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z. A.(...)

geboren te Mirzapur, op (in) (...)1982

en van nationaliteit te zijn Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 02.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 16.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 05.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een ordersheet dd. 13.11.2011 voorlegt die de overdracht van de zaak van de politie naar Tangail rechtbank beschrijft. Overwegende dat betrokkene het verdict van de Tangail Court dd. 02.02.2012 voorlegt waarbij betrokkene veroordeeld wordt tot levenslange opsluiting. Overwegende dat betrokkene een attest van inbeschuldigingstelling dd. 02.02.2012 voorlegt waarin beschreven staat dat betrokkene (die lid van BNP zou zijn) beschuldigd wordt van moord op Baten (lid van AL). Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn verhoor op het CGVS verteld zou hebben over bovenstaande zaak, en toen een FIR van deze zaak getoond zou hebben. Overwegende dat betrokkene met deze bovenstaande documenten verder bouwt op zijn eerste asielrelaas dat door het CGVS en de RW als ongeloofwaardig werd beschouwd. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene een enveloppe van DHL dd. 26.02.2012 voorlegt waarin bovenstaande documenten verzonden werden door de neef van betrokkene ‘F. H.’. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij valselijk beschuldigd zou worden van moord en dat het om een politieke samenzwering zou zijn, politieke wraak van AL tegen leden van BNP. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land aangezien hij nog steeds gezocht zou worden door de politie. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn beide ouders overleden zouden zijn en dat hij enkel nog met zijn neef F. H. contact zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen contact meer zou hebben met zijn twee broers. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van betrokkene en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste, tweede en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van respectievelijk artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) daar de asielaanvraag van de verzoekende partij niet werd onderzocht in het kader van subsidiaire bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève) daar de asielaanvraag van de verzoekende partij evenmin werd onderzocht in het kader van de vluchtelingenstatus.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking van 25 mei 2012 aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter

schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig aanvoeren dat er een onderzoek naar haar vluchtelingenstatus diende te gebeuren en de schending aanvoeren van artikel 1, A, 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 56/7 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Tot slot vraagt de verzoekende partij “het dossier te willen overmaken aan de bevoegde asielinstanties met bevel de nodige documenten te willen afleveren opdat Verzoeker rechtsgeldig in het Rijk kan verblijven”. In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juni 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen wordt ter terechtzitting van 11 juli 2012 middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij zich verzet tegen een terugkeer.

2.4 Er dient vastgesteld dat de verzoekende partij bij het louter herhaaldelijk poneren dat de situatie in haar land van herkomst zich verzet tegen een terugkeer in het geheel geen afbreuk doet aan voormelde in de beschikking van 25 mei 2012 aangevoerde grond en deze daarenboven volledig ignoreert. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij er met dit argument geheel aan voorbijgaat dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en zij - ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist - hierbij evenmin enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk maakt, noch enig concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een

schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen werd gesteld *sub* punt 2.2 van dit arrest. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 25 mei 2012 opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.5 Waar de verzoekende partij de Raad er *in fine* van haar verzoekschrift om verzoekt *“het dossier te willen overmaken aan de bevoegde asielinstanties en de nodige documenten te laten afleveren opdat Verzoeker rechtsgeldig in het Rijk kan verblijven”*, dient erop gewezen dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Hij is derhalve niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen en *“het dossier te willen overmaken aan de bevoegde asielinstanties en de nodige documenten te laten afleveren opdat Verzoeker rechtsgeldig in het Rijk kan verblijven”*.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS